

Havet

Hon sitter i sitt rum. Men egentligen vill hon sitta och titta ut mot havet. Hennes rum är ett sådant rum som är både vardagsrum och sovrum. Hon tänker - Om jag suttit och tittat ut mot havet nu så hade jag varit lycklig. Då, när hon bodde vid havet var hon lycklig. Fan. På en vägg hänger det en tavla som föreställer havet. Men hon tycker inte det räknas, det gör det inte. Hon blundar och andas djupt. När jag bodde vid havet var jag lycklig. Fattar ni? Min bästa tid har redan varit, det är över. Och så var hon där igen. Hon tänker på Paulin. Hon ska inte tänka på Paulin. Men hon tänker alltid på Paulin. När hon inte ska tänka på Paulin ska hon göra något annat. Be om en kopp te eller läsa en bok. Hon får inte tänka på Paulin, då kan hon inte sluta. Så det ska hon inte göra. Det får hon absolut inte göra. Jag ska inte, jag ska inte, jag ska inte. *Upprepar som ett mantra.* Ja, det är inte en så bra dag idag. Egentligen är det väl inte mer än ett klassiskt kärleksdrama mellan två människor som absolut aldrig kommer få varandra. Minns du att du hade ganska mycket finnar Paulin? På ryggen. Alla tyckte det var väldigt äckligt. När du skämdes över dina finnar, då tröstade jag dig, sa att ingen skulle se eller ens orka bry sig om dem. Att du var fin som du var. Men alla skrattade åt dig när du inte hörde, jag med. Du fattade ingenting. När alla skrattade åt dig så försvarade jag dig inte, tvärtom, jag var värst, jag njöt av det. De var bästa vänner. Det kanske låter konstigt, men de var dem verkligen. Det gick inte en dag utan att de två sågs. Det var inte hennes fel. Hon kunde inte hjälpa det. Tänk på det i fortsättningen. Det är inte hennes fel. Det var inte mitt fel. Jag kunde inte hjälpa det. Hur kan man va så jävla dum? Du var som en trofast gammal hund, alltid snäll och lojal. Du gick med på allting. Jag fick göra vad jag ville med dig utan att du sa ifrån. Därför blev det såhär. Förstår du nu att det är ditt fel? De växte upp och plötsligt var Paulin vackrare, smartare och mycket mer omtyckt. Det hade ju varit som en drog för henne, att känna sig bättre än Paulin. Abstinensen gjorde henne sjuk. Missunnsamheten åt upp henne, inifrån, långsamt, en liten tugga i taget. Gränsen mellan kärlek och hat suddades ut men dem blev bara ännu mer oskiljaktiga. Vi stod där längst ut. Det var mitt i vintern. Vi var glada. Det var fest och vi hade gått undan. Vi skrattade. Kunde inte sluta skratta, jag minns inte ens åt vad. Paulin, du hade en

röd klänning på dig, som hon fått låna av mig. Du var så vacker. Du började hacka tänder och det var som om jag frös till is. Du bara stod där och var vacker och hackade tänder. Jag stirrade på dig. Du blev tyst och så stod vi bara där och tittade på varandra. Det var som att du såg igenom mig. Du hade slutligen förstått vem jag var, eller nej. Det var som om du alltid vetat det. Det var inte du som blivit lurad under alla år. Det var jag. Men jag kände mig inte arg, inte ens ledsen. Det var skönt, jag var lättad, jag behövde inte fortsätta. Du kom närmre som om du ville kyssa mig. Vi gjorde det. Jag drogs in i dig, jag älskade dig, det var så det var. Jag älskade dig och jag knuffade dig och så var du bara borta.